

LO CAMP DE TARRAGONA

PERIÒDICH CATALANISTA

Any 8.—Núm. 352.—Dissapte 11 de Maig de 1907

PORTAVEU DE LA ASSOCIACIÓ CATALANISTA Y DEL CENTRE NACIONALISTA CATALÀ

L'alegria de la ciutat

Diumenge passat, Tarragona gaudí de una festa plena, d'una festa anyorada de molt temps, d'una festa de poble, sense coloraynes ni engalanaments de més a més.

Era la ciutat que reya ab rialla d'alegria complerta, ab lo cor obert, com alleugerit d'un pès feixuch que'l tenia oprimit; ab l'ànima de joia, desembarassada y lliure; ab ulls serèns y desperts com un sol de mitj dia.

Y plovia. Lo cel cobert d'atapaides boires llensaven una regalima benefactora que feya somriure'ls camps.

Per Tarragona, la bellugadissa era grossa. La gent anava y venia de la casa del poble, febrós y ab cara inquieta.

Y era que en aquèlla casa se celebrava un acte de voluntat de poble, y'l poble català tenia fita l'atenció en aquèlla voluntat y en aquèll poble. Tenia que fós vensuda la voluntat sobirana d'aquells homes que la llei los hi deposita la seva y la dels seus consensaments. Temia que la voluntat sencera de tot un poble pogués vences per amenasses y imposicions dels enemichs del poble y de la voluntat agena.

Però de cop s'ou una remor d'alegria. Catalunya havia vensut, la Solidaritat Catalana guanyava'ls tres llochs senatorials en primera votació, per la voluntat sobirana de tot un poble que sap estimarse a si mateix.

Oh! llavors; ab quina rapidesa correuè la bona nova. Tarragona semblava que's redressés y fent un esforç s'aixecava per a clamar als vencedors, als triomfants. Tarragona se'n sentia orgullós del triomf, no per lo que'ls homes poguessin valdrer, sinó per lo que'l poble ho presentia y ho anyorava.

Y anava plovent.

Los carrers de la ciutat trista, anaven d'ample a ample de gent de totes les comarques tarragonines. Y tots ells la veyen més bella que abans, més catalana de lo que ja n'era la ciutat.

Fins nosaltres, tarragonins, enamorats de nostres pobres, nos creyem ensenyorits y ufanosos, més enorgullits de serne.

Era l'alegria que se'ns apoderà y no'ns deixava. Era la gloriosa alegria del que la ha somniada un dia darrera l'altre y s'entossudeix en volguerla fruir ab tota plenitud. L'alegria catalana que s'extenia per carrers y plassas y anava dintre les cases a durne bossins, prou grossos pera que tothom pogués paladejarla. Y com fu a arda d'un foch potent y vigorós s'escampà tot seguit fins als recòns més amagats de les cases, als recòns més desconeguts de la ciutat quieta.

Oh! misteri de l'alegria! Aquest pessigolleix que fa bellugar l'home en expressions dolces al rostre que'n dona de vida, que'n desperta de cors!

Dóna vida als esperansats y encoratja als que saben confiar y esperen.

Desperta als ensopits y'ls anima pera'l demà definitiu.

Sense les alegries de la victoria foren menys que impossibles les empentes dels grans eczèrcits. Los que havèm bregat un dia y un any sense defallir un sol moment, la sentirem més fonda aquesta alegria del triomf, perquè sabèm lo que costa guanyar, perquè sabèm lo dur y costós que's fa lo vencer.

Los catalanistes de Tarragona la sentírem ben fonda y grossa, puig d'entre'ls triomfants, hi veyem a un vencedor dels nostres, a un catalanista, a un que era fill de les nostres mateixes doctrines, a un que havia comensat com nosaltres y junt que havíem comensat com nosaltres y junt ab nosaltres lo gran moviment patriòtic del poble català avuy refundit en un altre grandió moviment nomenat de Solidaritat Catalana, llegítem ressò del volguer del catalanisme d'anys enrera.

L'alegria de la ciutat no era pas finida.

Tota la gent del camp de Tarragona, los que vingueren del Vendrell, de Gandesa, de Valls y Montblanch, de Tortosa y de Roquetes, ne deixaren trossos amorosos pera que no poguèssim acabarla. Conservèmla com preuada joia l'alegria del passat diumenge; conservinla totes les comarques catalanes y Catalunya no haurà d'endolarse més, no haurà de plorar may més les amargors de les polítiques funestes enviades per R. D. y regnarà magestuosament la Santa Alegria Perdurable agermanada ab la Santa Voluntat del Poble Català, digne d'èsser estimada y respectada per tots los bons fills de la Patria nostre.

DOCTOR PUNCÈM.

VISCA ESPANYA!!

Ara serèm nosaltres los primers en cridarho a tot aquell que se'ns acosti: així li demanarem lo sant y senya. No com abans, que molts nos ho volien fer cridar com un *inri*, perquè Espanya volien dir ells. Ara ho podèm ensenyar lo que cridèm; perquè «visca Espanya» ja no es lo crit trágich, ja no es un ressò de la buidor, ja no es lo símbol de les polítiques funestes; sinó que'l nostre «visca Espanya» vol dir que l'Espanya visca—entenèu?—que'ls pobles s'alsin y's moguin, que parlin, que fassin per si mateixos, y's governin y governin; y Espanya ja no es un lloch comú de patriotisme encubridor de tota mena de debilitats y concupiscències, sinó que Espanya es això que's mou y s'alsa y parla y planta cara als que fins ara han viscut de la seva mort aparent.

Així ja'n sabèm ara de cridar «Visca Espanya»; ja no necessitem ningú que'ns ensenyi, sinó que nosaltres podèm ensenyar-ne; y ja n'hi ha que comensen a aprendre de cridarho com nosaltres: ja es a Valencia, ja es a Aragó, ja es a Basconia, ja es a Andalusia que s'alsen veus responent a la nostra. Y aviat serèm més los que sabrèm cridarho així que no pas los que'ns ho volien fer cridar de l'altra manera; y quan nosaltres siguèm los més y'ls que no hagin pogut apendreho al nostre modo sien los menys, allavors los separatistes seràn ells. Y nosaltres serèm los qui, provocantlos, dirèm:—Visca Espanya! senyor ministre, veiam si ho sab dir; visca Espanya! senyor importantíssim; visca Espanya! vosaltres dels partits, soldats de fila; y visca Espanya! generals.

Y això no us pensèu que vagi contra ningú més que contra aquells que vulguin que això'ls vagi en contra. Perquè en aquest «visca Espanya» hi cab tothom que estimi a Espanya en esperit y en veritat. Los únichs que no hi caben són los que no hi volen cabre, los enemichs de l'Espanya veritable.

Espanyols? sí! més que vosaltres! Visca Espanya! Però, com ha de viure Espanya? No pas arrossegantse pels carrerons provincials del caciquisme; no pas agarratada, com fins ara, en los lligams d'un uniformisme que es contrari a la seva naturalesa; no pas en la buidor de sentit dels partits vells ni en l'aire corromput d'un centralisme tancat a tota penetració de l'aura popular... sinó que ha de viure als quatre vents dels mars que la volten: ha de viure en la llibertat dels seus pobles; cadascú lliure en sí, trayent del terror propi, pera refer tots junts una Espanya viva, governantse lliurement per si mateixa. Així ha de viure Espanya. Visca Espanya!

Ja ho sabèu donchs, ara, lo que us vindrà a demanar la Solidaritat catalana: us vindrà a demanar la llibertat dels pobles espanyols, la vida nova d'Espanya: la vida. Y això es tant clar y tant fort, que tots los pobles ho entendrán y ho voldrán desse-

guida; y no será sols Catalunya, sinó tot lo que vulgui viure en veritat de Castilla, de Navarra, de Galicia, de per tot, lo que s'alsará al devant de lo que no vulgui viure en veritat; la solidaritat de la vida devant de la solidaritat de la mort; la solidaritat espanyola contra la falsificació d'Espanya. Ja ho sabèu ara lo que vindrèm a demanarvos. Això será'l que irresistible: no més us deixarem per discutir lo com y'l quan.

Y què farèu? Atiarèu a l'eczèrcit contra nosaltres, contra Espanya? Visca Espanya! Quin eczèrcit espanyol trobarèu contra aquest crit?

Qui alsarèu al devant nostre? Lo poble dels treballadors? Si ells ne són l'entranyia viva d'aquesta Espanya neutra! Ells la mouen. Ells vindrán tots un dia contra'l seu destorb, que sou vosaltres.

Teniu, per ventura, alguna joventut ben vostra pera oposarnos, en nom d'algun altre ideal nou? No; la joventut, que es l'esperansa, la joventut mateixa que heu criat en la vostra atmosfera, no s'ha deixat contaminar pel vostre vell perjudici. Ella nos ha obert los brassos acullint generosament lo nostre ideal, y'l seu amor may li será prou ben pagat. Aquesta joventut es ja també germana nostre.

Donchs, si no teniu l'entussiasme de la joventut, si no teniu lo braó popular, si no teniu la noblesa de l'espasa, si us manquen les virtuts cardinals de tota empena nacional que teniu, donchs; què hi queda entre vosaltres?

Més, vosaltres mateixos qui sou que ja no us veig? En veritat que ja ni sé ab qui parlo; y no crech que devant meu, que contra meu, pugui haverhi res més que ombra y mentida...

—Visca Espanya!!

JOAN MARAGALL.

SOLIDARIDAD

Yo no adoro al éxito; yo le desprecio como al más despreciable de los dioses, conforme a la brava expresión de Alvaro Albornoz. Yo amo a los pobres, a los caídos, a los enfermos, a los tristes, a los vencidos en la lucha. Yo no puedo soportar a Napoleón sino en Santa Helena. Lo más odioso que tienen para mí las doctrinas transformistas es la apoteosis del triunfo. Yo no figuraré nunca en el cortejo de la victoria. Yo no seré nunca cortesano de la fortuna.

Por raro caso la Solidaridad, Catalana me ha convencido y me ha conquistado triunfando. Mucho tardé en formar opinión acerca de ese gran movimiento. La heterogeneidad de sus elementos constitutivos, la historia y el carácter ultrareaccionario de algunos de ellos, el sentimiento de egoista particularismo de que otros dieron muestra a veces, hacíanme poco simpático. Pero cuando he visto a toda una gran región, a una buena parte de España, por varios conceptos la más europea, aniquilado el caciquismo, sacudido el yugo oprobioso de la omnipotencia oficial, llevar al Parlamento una representación verda, fiel expresión de su voluntad y sus anhelos, me he dado a pensar cuan otra sería nuestra situación si Castilla y Andalucía y Extremadura y Galicia pudieran hacer otro tanto. No equivaldría esto a la emancipación del país, a la cesación definitiva de una intolerable tutela, al advenimiento de la patria a su mayor edad y a su reconocimiento como persona *sui juris*, dueña de sí misma y señora de sus destinos?

Que ante la temerosa perspectiva tiemblen y se agiten los monopolizadores del presente orden de cosas, santo y bueno. Les va en ello posición, prestigio, influencia, fortuna. La enemiga que muestran hacia la Solidaridad ciertos elementos progresivos no es tan razonable. Preferible sería sin duda que la redención de España

fuese la obra de nuestras manos. Si ello no puede ser ¿debemos renunciar a colaborar en la obra? ¿A qué forjarnos ilusiones? Solos no podemos. Treinta años de esfuerzos estériles ¿no nos han convencido todavía de nuestra impotencia? Ni hacemos la revolución ni triunfamos en las urnas. La republicana Valencia sí ha sabido vencer, pero Valencia, la capital únicamente y con ella contadísimas poblaciones de España. Comprendo la repugnancia a la unión con representantes de soluciones reaccionarias. La comprendo y la comparto. Más importa determinar la finalidad de esa unión. No vamos con los ultramontanos a solicitar de ellos apoyo para nuestras ideas ni a participar de las suyas. Procuramos en común unos y otros aquello que nos es común; la verdad, la sinceridad del sufragio, la reintegración del país en su soberanía, la extirpación del caciquismo, la destrucción de la gran mentira representativa. Es un problema moral, es una cuestión previa, anterior a toda contienda política. Limpio el campo de batalla, barridos los detritus de la patraña y del fraude, podremos luchar los sinceros.

Desde hace más de treinta años la vida pública en España se reduce a lo siguiente. Dos grupos de caballeros se sustituyen recíprocamente en el poder con nombre y apariencias de partidos. Llámase el uno conservador y el otro liberal. No difieren nada en principios ni en soluciones. Estos grupos no tienen en el país el menor arraigo. Son absolutamente indiferentes y extraños a la opinión. Sus partidarios sinceros y desinteresados se podrían contar con los dedos. La gran masa del pueblo átona, inerte, nada sabe, ni quiere, ni puede. Los que algo piensan profesan aquí, por la derecha ó por la izquierda, las opiniones radicales. Pero, dueño del poder, uno de esos grupos, servido por la gerarquía caciquil, al amparo de la indiferencia, de la ignorancia, del servilismo, de la flaqueza de la gran masa electoral, falsifica la representación del país. Y desde aquel punto y hora esos que en el país nada son, que nada en la opinión significan, que a nadie en el pueblo representan, lo hacen todo, lo pueden todo, lo llenan todo. Ellos confeccionan el presupuesto. Ellos disponen de la fuerza pública. Ellos rigen la justicia. Ellos dominan la administración. Ellos sofocan la libre expansión de la vida local. Ellos comprometen a la nación en alianzas misteriosas. El país es su feudo; la nación está conquistada por ellos. ¿Qué hacer ni como luchar mientras la soberanía se halle así secuestrada por la mentira del sufragio?

Todas las comparaciones son odiosas al decir del adagio vulgar. Yo no voy a examinar ahora los cráneos del Dr. Robert. Tengo poca fe en las superioridades intrínsecas de una raza sobre otra raza. No es mi ánimo poner en parangón el arte, la literatura, la ciencia, la industria, el carácter catalán con los de cualquier otra región de España. Sé que entre Cataluña y otras regiones españolas existe una recíproca incomprensión y algo parecido a cierta incompatibilidad de humores. Pero político es el problema actual y no hay duda que, en el orden político, acaban de dar los catalanes en las últimas elecciones prueba fehaciente de una indiscutible superioridad. Imitemos su ejemplo, secundémosles, sean ellos los que nos guíen a la conquista del derecho. Toque a Cataluña, depurada de todo egoísmo, el honor y la gloria de redimir a España. Sea Barcelona, como ya lo predijo el que suscribe en ocasión para él solemne, el Covadonga ó el San Juan de la Peña de nuestra resurrección nacional.

¡Gloriosa revolución, la más noble de todas, que se encamina al cumplimiento del derecho por ministerio de la ley y tiene por lemas la sinceridad y la verdad!

ALFREDO CALDERÓN.

La declaració de Solidaritat

Com sia que a molts ha passat desapercebut i no coneixen lo Programa de la Solidaritat Catalana, considerem oportú reproduir lo següent document que ab lo títol que l'encapsala fou llegit en lo Miting del Teatre Tivoli de Barcelona, al començarse la campanya electoral:

«Devant de l'amenaça d'una violació legislativa del dret públich modern, subsegüent a una violació pública, ostentosa y tumultuosa, dels drets constitucionals, perpetrada a Barcelona, va despertarse en l'ànima catalana un moviment de protesta, determinant d'un estat d'unitat efectiva en la consciència del nostre poble: tal fou, a la primeria, la Solidaritat, Catalana.»

Mes la virtualitat poderosa d'aquesta suprema, integral coordinació de les forces collectives, va illuminar ab viu esclat de revelació inesperada als que no més com a defensa de la justícia l'havien concebuda; y de manifestació concreta d'hostilitat a un projecte de llei, lo de les jurisdiccions, va enlairarse, per la transfusió entusiasta d'ideal y de voluntat dels uns ciutadans als altres, a integració sentimental de l'aspiració de Catalunya a redimirse y regenerarse.

Y va enlairarse més amunt encara. A n'aquesta hora d'efusió magnífica del sentiment popular, varen fondres les prevenicions, varen oblidarse's agravis, varen caure les autolimitacions de la tradició localista y va anar generantse, com a aspiració generosa d'una més vasta y total renovació, la transubstanciament de la solidaritat catalana en fecunda, en redemptora solidaritat espanyola.

Cridat lo poble, per primera vegada després d'aquests aconteixaments, a afirmar per medi del sufragi, en eleccions generals, la concreció práctica, positiva, de la seva voluntat sobirana, ha arribat l' hora de reduir a fórmules precises les aspiracions que bateguen cor endins del moviment de solidaritat, pera que puguin avuy los electors exercir conscientment la seva altíssima funció política y s'apiguen en quins principis basaran demà's elegits l'acció parlamentaria.

Que en les relacions que la vida política determina entre representants y representats es la primera de les virtuts de la diàfanitat, lo primer dels devers de la sinceritat; y sincera fins a la diàfanitat ha de ser la Solidaritat Catalana, pera correspondre ab plenitud d'adequació, aixís als manaments imperiosos de la seva convicció més íntima com a les exigencies d'enfortir, d'enobrir y dignificar les funcions més solemnitats y decisives de l'activitat política popular.

Primer principi de coincidència, enrobustit per seguides manifestacions de l'opinió catalana, es l'afirmació de que la llei anomenada de les jurisdiccions ha de derogarse, perquè no poden les externes solemnitats de la seva elevació a precepte legislatiu, esborrar lo rastre vergonyós de la coacció que en tots los seus tràmits va produirse ni convalidar la nulitat resultant de tan violenta transgressió de la justícia, ni prevaldre sobre la voluntat d'un poble manifestada ab la serena magestat d'una unanimitat incontrastable.

Dignificar lo sufragi, corromput, més ben dit, ignorat com funció lliure dels ciutadans que ab l'emissió del vot trien la representació nacional, es un altre objectiu y objectiu primordial de la Solidaritat. Que a més de la sollicitud de l'engranatge entre tots los elements d'educació política, lo cert es que solament unes Corts que no siguin representació viva del poble poden humiliarse fins a votar lleys com la de les jurisdiccions, y solament unes Corts que encarnin la representació veritable del poble, poden sentir la necessitat de reformarla y tenir plenitud de força pera empendre la reforma y acomplirla.

Los Poders oficials de l'Estat son importants pera realisar aquesta vivificació salvadora, son impotents pera iniciar y impulsar la total renovació de la vida espanyola. Ho proclamen los fets; tantes son les temptatives de regeneració desde dalt, com los fracassos que sempre invariablement les han acompanyades. Ho declara la consideració exacta de la naturalesa de l'Estat, que es una entitat formal, que es per la societat y pera la societat, y de la societat reb en circulació no interrompuda sanchi vida, pensament y acció.

Es d'abaix, es del còs social que'l moviment de regeneració ha de venir y abaix ha comensat. En los orgues vitals més poderosos de la nostra societat s'ha iniciat una vigorosa renovació. Per sota d'un Estat que es artificiós instrument d'una dominació oligàrquica, sense comunió de

pensament ni de vida ab lo país, los grans organismes socials en que's manifesta rica y varia l'unitat espanyola, han sentit lo revenir d'intenses energies.

Catalunya pel seu temperament y la seva situació ha sentit abans que les altres regions y ab més força que elles aqueixa renovació social, precursora de la renovació política. A Catalunya la vivificació del còs social, l'intensificació del seu viure ha arribat a estat de plenitud, y per això a Catalunya ha comensat lo procés de penetració de l'Estat, la lluita pera portar a l'Estat l'onada fecundisanta de la vitalitat popular.

Va produirse, de primer, a Catalunya, una florida d'ideal; l'ideal en aquesta hora plena de la Solidaritat s'ha tornat sentiment general, colectiu; aquest sentiment que es ideal viu incorporat definitivament a la substancia mateixa del poble català, vol ser acció, vol devenir acte, s'ha enlairat a estat reflectiu de la consciència colectiva, propulsor d'una activitat política renovadora.

S'imposa, donchs, per llei de patriotisme, cooperar a l'obra fecunda d'enfortir aqueixa energia colectiva, d'integrarla en los organismes públics que ezcerceixen l'acció de l'Estat, d'obrir en aquests organismes ample portella la vivificadora transfusió d'ideal, de sentiment, de força popular.

Cal, abans que tot, pera assolir aqueixa alta finalitat de regeneració nacional, portar aquesta energia social salvadora a les funcions que no més per invasió del poder o per atonia de l'iniciativa social han vingut a ser funcions administratives directes o delegades de l'Estat, com l'ensenyansa, la beneficencia, les obres públiques, que en realitat formen la linia de saturació y confluència de l'acció del còs social y l'acció política de l'Estat.

Moltes de les funcions d'ensenyansa, beneficencia y obres públiques han de ser confiades a organismes regionals, representatius de la personalitat de les regions, ab possessió de medis propis pera ezercitarles.

Los municipis han d'ésser restituits a la seva veritable condició de societats naturals, ab esfera d'acció propia seva, y diferenta y independent de l'Estat, encara que coordinada com les de totes les persones individuals o collectives intranacionals.

Uns y altres, organismes regionals y organismes municipals, en l'ezercici de les seves funcions propies, han de fruir de la plenitud de llibertat, enlairada al respecte de la personalitat dels altres y de la suprema ordenació legislativa, en que ve a consistir l'autonomia.

Condicció obligada de l'autonomia de les regions y'ls municipis es l'atribució, a n'aquests organismes, de recursos econòmichs propis, determinant clarament lo que ha de ser l'agenda de l'Estat, de la Regió y del Municipi.

Hi há, a més, a Catalunya, lo mateix que a n'algunes altres regions espanyoles, un règim civil especial, que ab lo seu esperit de llibertat ha contribuït a generar les presents energies collectives. Privat d'orgues de renovació propia, o restará endarrerit devenint incompatible ab les necessitats modernes o bé haurán de transformarlos instituts y corporacions que no'l coneixen ni'l senten. Tots dos perills han d'allunyarse, donant als organismes regionals la facultat de preparar y proposar, al poder legislatiu de l'Estat, sa renovació.

Aquests son los principis en que informaran les seves campanyes parlamentaries los senadors y diputats de la Solidaritat Catalana. Plegats lluitarán pera encarnarlos en preceptes legislatius, plegats durán lo concurs de la seva paraula y del seu vot a totes les aspiracions econòmiques de l'opinió catalana. Enllá d'aquest clòs concretament acledat, fóra d'aquests punts de suprema convergència de l'opinió de Catalunya, quedarán partits y agrupacions en absoluta llibertat, pera defensar cada un, en lluita noble contra tots los altres, la integritat del seu respectiu programa.

Catalunya y la llei de jurisdiccions

I

Com que nosaltres no havem may dirigit cap insult a la bandera espanyola, tampoch volèm que s'insulti a la nostra, a la bandera catalana.

Com que nosaltres may, ni en paraules ni en escrits havem insultat a Espanya, tampoch volèm que s'insulti a Catalunya.

Com que nosaltres estimem a les regions d'Espanya, més que com a germanes, no volèm que se'ns digui separatistes.

Com que nosaltres no anem com los criminals a assassinar a cap enemich nostre, no volèm que ells nos vinguin a assassinar.

Com que nosaltres respectem tota cosa espanyola, tot acte espanyol, volèm que també se'ns respecti tota cosa catalana y tot acte català.

II

Han insultat infinitat de vegades a nostra bandera dientli «pingajo» y altres noms, y la llei de jurisdiccions no ha sigut aplicada.

Han insultat infinitat de vegades, tan en paraules com en escrits a Catalunya, y la llei de jurisdiccions no s'ha aplicat.

Cada jorn, ja en escrits ja en conferencies, donem probes d'un amor gran a les regions germanes, y no sabem que'n cap d'aqueixos que'ns diuen separatistes li hagi sigut aplicada la llei de jurisdiccions.

Cada acte que hem fet de propaganda per nostra causa, nos ha sigut pertorbat l'orde per nostres enemichs que ab garrot y revòlver en ma, han atentat contra la vida dels ciutadans pacífichs, y may se'n ha agafat cap, y la llei de jurisdiccions no s'ha aplicat.

Havem sigut mofats, insultats grollerament, han sigut despreciades totes les coses catalanes, han donat mostres de ferm separatisme y la llei de jurisdiccions no s'ha aplicat.

III

Per quin fi ha sigut creada la llei de jurisdiccions?

Per condemnar als que insulten a Espanya y poguer insultar més despreocupadament a Catalunya.

Aixís la llei de jurisdiccions ha sigut creada sols per Catalunya?

IV

La llei pera tots; tan malfet es insultar a les regions espanyoles, com dirigir los insults a Catalunya.

Tan gran es l'insult a Catalunya com a Espanya; igual deu ésser castigat.

Però als que insulten a Catalunya no se'ls aplica la llei.

Per això's catalans may podem estar conformes ab lleys d'aqueixa mena; y es per això que aqueixa llei nos fa fàstich y l'odiem.

Les lleys pera tots, que tots som iguals davant d'elles.

J. PONS Y BURGUÉS.

Comentarios

A Reus hi han hagut unes grans festes en ocasió de fer *hijos predilectos* als diputats Mayner y Nogués, los quals s'han deixat adjetivar ab tota la paciència.

Si'ns haguessin preguntat lo nostre parer respecte a n'aquests parts municipals, los hauriem dit que de cap manera's convenia.

No hi ha res pitjor que ser fill predilecte, sinó que ho digui'l *nostra*, que ab tot y les seves predileccions, se'n es anat cap a la terra ahont les estàtues fan ganyotes, ab un parell de sevalls més grossos que les carbasses de Montroig.

Repetim que'ns sab mal que a l'amich Julià Nogués l'hagin *predilectat*. Ben segur que hauria sigut molt mellor que no ho haguessin fet.

Ab ocasió de les darreres eleccions, s'han fet munió de comentarios per tertulies y cafès. Tot anava plè de candidats que a darrera hora's retiraren *con la música a otra parte*, creyentse, sens dubte, al venir, que aquesta provincia continuava sent patrimoni de tota la sèrie de complertes inutilitats que usufructuaven la nostra representació. Per aquesta bona gent, sembla que no passá res y era de veurer ab la prosopopeya ab que's passejaven tota la colla de fracassats que pretenien continuar la comedia de sempre.

Aquesta vegada'l còs electoral s'ha despertat y, al crit de visca la Solidaritat, ha donat una escombrada que, fora anys, recordaran tots los nostres *hijos predilectos* y *no predilectos*, haguts y pera haver.

No podem menys de felicitarlo a n'aquest valent còs de compromissaris que tan bella llissó ha sapigut donar a les patums ridícoles que sembla que vagin pidolant: *una acta per l'amor de Deu!* No més nos sab greu una cosa, han tingut massa vots; ab quatre ja n'hi havia prou. Naturalment, que si are fòs a fer, lo paper seria més ridícol, bon tròs més, al menys un parell de canes més, però, vaja, que si hi tornan... ja ho veuran.

Y, *cuidado* que nosaltres no menassa-

rem, no més advertirem. A l'*hijo predilecto* ja li anunciarem lo darrer tresvals y si mal no recordem, li deyem que a n'aquelles hores del diumenje prop-passat li estaríam donant l'*estiga-bò*. Y, electivament, li varem donar y que ho va ser un *estiga-bò*, clar, contundent, ridícol, piramidal; no donava lloch a duptes de cap mena; la provincia foragitava al *predilecto* y'l condemnava a la ganyota eterna de les estàtues de la vila de *l'oso y del madroño*, *en justo castigo a su inutilidad*.

L'altre dia'ns vingué a les mans *Heraldo de Tarragona*, que's dedica, are, a fer articles d'alta política, a fi d'anar preparant el *terreno* pera que'ls seus candidats d'aquí set o vuit anys se puguin presentar ab certes probabilitats d'una votació mit arregladeta. Nos va cridar l'atenció un article intitolat pomposament: *El principio del fin*.

Carat! Carat! varem pensar; això serà'l despidio... y varem comensar a llegir.

Llegeix que llegirás... no podiam creure'ls nostres ulls. *Heraldo* no's despedia, no senyors; eram nosaltres los que's despediam! Sí, senyors; no era'l *principio del fin* del caciquisme; era la profecia de la nostra mort. L'articulista, ab una clarividencia assombrosa y després d'un anàlisis més profund que'l nostre pou ciclopí, deduia de la victoria solidaria que tot se'n havia d'anar a rodar dins de pochos dies.

Pobre *Heraldo!* Convertir desitjos en realitats, es propi del que té fam y... somnia truites.

D'ensá que la Solidaritat ha donat tan bella mostra de sa forsa, comensaren a circular tota mena de notícies esgarrifoses, semblava que'l món tingué d'anar dalt a baix. Que en Maura havia demanat antecedents al Congrés a fi de tancar les Corts abans d'obrirles, convertintles en un món de Sant Ramón Nonat a l'inrevers; que uns senyors s'havien reunit; que uns altres senyors també s'havien reunit; que uns altres senyors s'havien tornat a reunir, etc., etc.; que en Moret está indignadíssim perquè no li han donat prou senadurías (una mena de fruita que's reparteix com papa-benet); que això no podia ser; que lo altre tampoch podia ser; que lo de més enllá tampoch podia ser; que ni's deu permetrer que al que paga vulgui manar; que qui té de manar es lo qui cobra, etc., etc.

En una paraula: que un terrible cop se preparava y que, finalment, haventse posat de moda lo *copo* havien determinat copar may dirian què... la *mesa* del Congrés. Val més ensiam que gana, dirán ells y qui no pot segar, espigola. *Aliquid xupatum*.

Avuy arriben a Madrid los nostres diputats y senadors. Ja saben que tots són solidaris, llevat de tres o quatre que ab molt bon acert s'han deixat per mostrá, perquè convé conservar de tot; aixís se poden fer comparacions, encare que aquestes sian odioses.

Fins avuy, los nostres anti-solidaris han fet un paper esquisit; hi havia que veurés lo diumenje passat a la Diputació. Ab quina braó varen saber guanyar les minorías! Si tenen tant d'èczit a Madrid com aquí, ja aniran bé, ja. No trobaven la porta de sortida; lo mateix li va passar a l'*hijo predilecto*. Finalment, varen poguer veurer la *puerta trasera* y, com a cuets, se'n varen anar al govern civil a consolarse.

Ja's poden figurar les amoretes que devian tirar als 170 compromissaris que eran incondicionals; però aquests dinavan tranquilament y'ls anavan fent ganyotes; feyan d'estàtues.

Ja ha comensat la persecució d'alcaldes; lo de García va ser emprisonat, però hi varen anar dos diputats, lo de Gandesa y en Nogués y conseguiren la llibertat.

A García, va tenir bona votació la candidatura solidaria, malgrat, segons contan los diaris, l'haverse ofert dinerons per aquella acta. Y ficar l'alcalde a la presó! Veuen, això es una casualitat y nos temem que de casualitats d'aquestes n'hi haurán moltes, però no faltarán bones persones.

Les venjances són propies dels deus olímpichs, però ja fa temps que aquests deus són caiguts, son deus de *perro chico*, deus caciquistes, que's com si diguessim deus passats de moda.

Morenistas y canyellistes, *unidos en apretado haz* d'ensá de les eleccions, sembla que continúan y continuarán fins que

L'elecció de Senadors

No's recorda que may a Tarragona haguessin sigut tan empenyades. Hi havia una espectació grandíssima com ho demostra'l fet de que al Palau de la Diputació s'hi congregaren al menys unes tres mil persones. A no haverho impedit la pluja, tot Tarragona hauria fet cap a la Plassa de la Font.

Sense incident se feu l'elecció si's precindeix de la llissó de modus que ab beneplicí del públich rebé de la Presidencia un dels candidats monárquichs al comensar l'escrutini. Lo resultat fou lo següent:

- D. Agustí Sardá, 142 vots.
- D. Albert Rusiñol, 126.
- D. Joan Esplugas, 119.
- D. Joseph Elías de Molins, 89.
- D. Ramón Despujol, 84.
- D. Joan Cañellas, 54.

Proclamats senadors los tres primers que formaren la candidatura solidaria, entre grans aplausos y visques a la Solidaritat y a Catalunya, s'organisá una manifestació imponent que visitá'l Centre Federal y l'Associació Catalanista, ahont los senyors Rusiñol, Esplugas y Nogués pronunciaren brillants parlaments, exalsant, com era de justicia, la disciplina dels compromissaris solidaris.

N'hi há prou ab un detall pera comprendre fins ahont arribá aquesta disciplina: sortiren de l'urna 109 papeletes a la candidatura íntegra de Solidaritat, sense un sol nom borrat, y ab aquest nombre n'hi havia prou pera que en primera votació quedessin elegits los candidats solidaris.

Fins los més enemichs de la Solidaritat quedaren sorpresos per tan brillant resultat. No cal dir si nosaltres estarem contents y gojosos.

S'ha parlat molt y no prou clar de lo que succehí en la confecció de la candidatura de senadors per Tarragona. Pera deixarho ben sentat y prescindint de detalls, ho explicarem.

Al reunir-se'l divendres los diputats solidaris per la provincia, se sapigué que'ls republicans Mayner y Nogués y'l Marqués de Tamarit, tenien compromís ferm d'apoyar al dinástich Sr. Concas. Los catalanistes, això es los diputats per Vendrell, Valls y Gandesa, no haurien passat per això y disposats estaven a anar a la lluita sols, quan la retirada d'en Concas, imposada per Moret, aclarí la situació.

Allavors tothom creya que a la candidatura hi figuraria un catalanista, un republicà y un carlí, y així ho manifestaven republicans y catalanistes malgrat los constes que alguns individus de la Junta Provincial carlina havien pactat en lo Govern civil. Però vingué que aquesta mateixa Junta provincial posá'l veto a n'en Rusiñol per motius que ni valia la pena ni podrien ser tinguts en compte en bona doctrina solidaria, y fou quan se creguí arribada l'hora de prescindir de l'esmentada Junta provincial la majoria de la qual entrebancava l'èczit de l'elecció, fent d'una banda'l joch del govern, y posant d'altra part reparos als candidats solidaris. Y als pochos moments d'haver això succeit se notificá que la Junta carlina havia retirat son candidat D. Ferrán Delás.

No pot culparse de lo ocorregut al partit carlí y així'ns plau ferho constar. Los tradicionalistas, pochos o molts, que no segueixen les inspiracions dels Tamarit, Olesa, Avellá, Escoda, etc. votaren la candidatura de Sardá, Rusiñol y Esplugas, y han protestat de lo succeit publicament y devant les autoritats del partit, que es segur pendrán mides radicals y definitives pera que may més succeeixin fets tan vergonyosos.

Per fi, no es exacte, tenim lo dever de dirho, que'ls senyors Mayner y Nogués deixessin d'assistir a l'apat de Reus per lo que acabem de relatar. No hi assistiren per lo que ja feu públich *Las Circunstancias* abans de l'elecció de senadors.

NOVES

Tal com glosa ab molt d'acert y justesa l'autor de l'article primer de nostre editorial d'avuy, fou lo passat diumenje pera Tarragona un día de veritable alegria, un día ben memorable.

Lo dissapte a la nit ja la presentirem aquesta alegria quan veniem de l'estació de rebre a nostre estimat amich y senador del Regne per Tarragona D. Albert Rusiñol; la presentarem y la presentí també lo senyor Rusiñol en lo grandios meeting que aquella nit se celebrá en l'espayosa sala

del Centre Catalá, meeting que feu aixecar en massa l'estat d'opinió dels allí concurrents, que a més dels compromissaris vinguts pera les eleccions de senadors, hi vejerem a tot Tarragona, a tota la Tarragona lliure.

També ho presentí un estimat amich nostre al dir que considerariem una d'errota si'ls tres senadors solidaris no sortien en primera votació. Y'l presentiment se convertí en hermosa realitat.

L'Associació catalanista se vegé en tots moments y en totes hores omplenada de amichs y companys que's feliciten del triomf encoratjador de la nostre candidatura. Poques vegades havíem vist tanta gent reunida en lo nostre casal que anava y venia afanyosa d'estrenyer la mà del senyor Rusiñol y del senyor Esplugas y felicitarlos per la victoria obtinguda.

De per tota arrèu brollava la satisfacció més complerta. Tothom se'n sentia orgullós. Era un día d'alegria complerta.

En l'impossibilitat d'anomenar una per una a les persones que de fóra y d'aquí vingueren a honrar la nostre casa y a encoratjarnos a la lluita, ho fem en general desde les columnes de nostre setmanari, remerciantlosi com se mereix, tot lo que en favor de la nostre candidatura feren nostres amichs y companys.

A tots, donchs, nostres mercès més afectuoses y fins a unes altres.

Lo passat diumenje, a les nou de la nit, se celebrá al Teatre Circo de la veina ciutat de Reus l'anunciat *Apat de la Victoria* ab assistencia dels diputats electes senyors Carner, Caballé y Suelves.

Lo pati del Teatre estava omplenat de comensals que no baixarien de 250. Durant l'apat regná la cordialitat més perfecte, pronunciante al destaparse'l xampany entusiastes brindis de varis senyors representants de diferentes entitats.

Los diputats electes per Vendrell, lo senyor Carner, per Tarragona lo senyor de Suelves y'l de Gandesa lo senyor Caballé y Goyeneche, foren ovacionats en sos parlaments y molt principalment lo senyor Carner que ab sa habitual eloqüencia se feu aplaudir entusiásticament tant pels bells conceptes expressats com per haver profundisat la nota patriòtica.

Fou acte ben agradós y memorable.

Una bona colla d'amichs particulars y polítics del senyor Caballé y Goyeneche l'obsequiaren lo dijous a la nit ab un banquet íntim en lo Restaurant de l'estació de Barcelona, pera solemnisar lo seu triomf com a candidat de Solidaritat Catalana pel districte de Gandesa.

D'entre aquesta colla s'hi contaven un y bon nombre de socis de l'Associació Catalanista de Tarragona y sa comarca.

Lo sopar fou servit ab tota l'exquisidesa pulcritut característica ab que acostuma a ferho nostre amich D. Lluís Cavagliani, amo del Restaurant.

A l'abocarse'l xampany pronunciaren entusiastes brindis los senyors Francesch Romeu, Bernabé Martí, Frederich Vidal, Manel Pedrol, Joseph Vázquez, Agustí Ferrer, Francisco Ixart, Robert Guasch, Antoni Virgili, Pere Lloret, Antoni Escofet, finalisantlos lo banqueteat senyor Caballé y Goyeneche, qui després d'agrair en l'ànima aquella proba d'afecte y estímulo, tingué paraules encomiástiques pel seu districte y per Tarragona, a la qual, malgrat no esserne diputat, tindria present com al seu mateix districte, sempre que fós necessaria la seva cooperació en defensa de quelcom que la pogués afavorir.

En mitj de sorollosos aplaudiments se finalisá'l banquet a dos quarts d'onze de la nit.

Sembla que *La Cruz* está disposada a ferse passar lo mal humor, atacant d'una manera desabanderada al nostre distingit amich lo sabí arquitecte D. Lluís Doménech y Montaner.

L'embestida d'ahir nos ha produït tan mal efecte, que hem fet propòsit d'esbrinar que hi ha d'amagat en certa afirmació que'l confrare estampa y que té ribets d'insult.

Y si ho descobrim, ne parlarem ab la claretat que tenim acostumat al confrare.

Lo senyor Cambó continúa mellorant notablement, havent sortosament desaperdut aquells terribles perills que al principi temien los metjes que l'assisteixen.

Si no vé cap més complicació a darrera hora, haurèm salvat per Catalunya a un dels seus més fermes adalits.

No cal dir quan ho celebrèm y voldriem veurer ja del tot bé a l'amich Cambó.

Diumenje donará al Teatre Principal un concert a benefici de les classes d'ensenyansa de l'Ateneu de Tarragona, lo lloçejat chor infantí «Novell Planté» que dirigeix l'eminent mestre En Francisco Fiol.

En la societat *Centre Catalá* se'está organisant entre l'element jove, una secció de festes que's proposa durne a bon terme una sèrie de ben originals y de renom pera la present temporada de primavera y la vinente d'estiu.

Si com es d'esperar obtenen èczit aquestes festes, la dels *Felius* fora enguany una de les més grosses.

També s'estudia la manera de solemnisar ab tota solemnitat y esplendor lo primer repartiment de premis als alumnes que assisteixen a les classes d'ensenyansa gratuita que sosté aquesta entitat.

Per haver reproduït l'article *Era catalana*, que cert periòdich de Madrid publicá fa uns dies, han sigut denunciats nostres confreres *La Tribuna* y *El Poble Catalá*. Aquest darrer diari fou novament denunciat ahir per suposades injuríes a la Patria.

Sentim l'entrebanch dels citats diaris y'ls desitjem que tot acabi en bé.

Tant mateix vivim en lo més felis bossi de la terra.

Per arrel director de *La Tribuna* ja está empresonat y sense fiança.

Avuy sortiran cap a Madrid los diputats y senadors de Catalunya que componen la Solidaritat Catalana pera reunir-se y canviar impresions sobres la tasca parlamentaria que haurán de dur a terme al Congrés y al Senat.

Que Déu illumini a nostres representants pera que pugán fer respectar la voluntat de nostre poble que'ls ha confiat avuy totes les seves aspiracions y tant de bó que l'èczit més falaguer coroní les esperansas dels novells adalits catalans, com aixis ho esperèm nosaltres.

Nostre bon amich y distingit company En Salvador Moya dins de breus dies marxará a Barcelona ahont residirá en avant.

Uns quants amichs y companys l'obsequiaren dijous a la Fonda Nacional ab un ápat íntim, en lo que hi regná una germanívola concòrdia.

Sentim l'ausencia de tan bon company y li desitjem forsa avensos y prosperitats en lo nou destí que va a ocupar.

La Comissió executiva de la Festa Nacional Catalana ha comensat los treballs preparatius pera la celebració de la segona Festa, que promet resultar digna pariona de la primera y major en importancia y ressó.

Perá conmemorar la d'enguany, la Comissió ha acordat acuñar unes artístiques medalles que prometen cridar moltíssim l'atenció de totes les persones inteligèntes en materies artístiques.

Les darreres plujes, encare que no abundoses, han solucionat de moment la terrible seca que sofríen los camps.

Los sembrats sobre tot han reviscolat bastant, fent esperar que la cullita de grá y llegums será més que mitjana.

Lo temps sembla que s'haigí asserenat en definitiu, proporcionantnos uns dies ben clars y de sol brillant com correspon al present mes de primavera florida y bella.

S'anuncia pera dintre de breus dies la vinguda a Barcelona y Tarragona d'una popular rondalla gallega que preferentment canta les més dolces cansóns de la seva regió.

TIP. DE FRANCÉSCH SUGRAÑES, COMTE DE RIUS, 9

Emulsió NADAL Mellor que Scott y similars: Unica ab 50 per 100 oli bacallá tot assimilable. Usant oli sol, se tolera mal y perd vies intestinals. Reconstituent nens, adults, yells; consunció, convalecencies, clorosis, embarás, lactancia, tos, tisis, escrófulas, raquitismes, anèmia. Certifican eminentes doctors Colégis Metges y Farmacèutichs.

MEDALLA DE PLATA

Xarop Hipofosfít NADAL Tònic reconstituent, estimulant. Hipofosfít cal, estricnina, ferro, manganés, quinina, sosa, cuasina, neurostina (fósforo orgánich), formiat sosa.—Anèmia cerebral, enfermetats medulars, astenia muscular, activa digestia, deté caducitat orgánica.

MEDALLA DE PLATA

Glimina NADAL Antidiabètic infalible de «Limas de mar». Demaneu literatura.

Major, 14.—TARRAGONA

s'arribin a confondre; projecte grandios que si s'arriba a efectuar podrá donar resultats formidabilíssims, sobre tot si's pogués convertir Tarragona en un Serrallo. Allavors sí que's faria un cop!

Nosaltres ho celebrarem de veritat; nos sabria greu no veurer a la casa gran tantes inteligències, tanta gent experimentada en l'art electoral, perquè'n té d'encís lo contemplar resultats tan maravellosos. Què hi fa que vagi gent a votar y's trobin ab la feyna feta? No res, hi ha hagut individus més treballadors y s'han cansat per ells, moltes gracies.

Aquesta gent sortirá ab la seva; volen ser una taca dins de Catalunya; volen que la nostra desgraciada ciutat brilli com entonació discordant, inarmoniosa dins del concert unánim de la nostra terra. No'ls envejem aquestes ganes, que qui sab, qui sab... Les excomunióms dels antipapas feyan riurer y les menasses dels d'errotats, dels fracassats, dels ridicols, fan més que riurer, fan engunia, fan fástich, fan pudor.

Quan un setmanari catalá tingué la mala fortuna de publicar un article ignominios pera la dona castellana, tothom ne protestá indignadíssim y nosaltres los primers. Fins l'*Heraldo de Tarragona* ne protestá molt seriós.

Y are, donchs, *Heraldo*, que no l'havéu llegit l'article d'aquell diari de Madrid ignominios pera la dona catalana?

Ja confiem llegir que vos passá per alt, però consti vos havém tingut de tocar pera fervos cantar.

Y vagi també per tants *Heraldos* que han observat la mateixa conducta.

Feminal

L'esplendorós moviment literari catalá, ha trobat en les dones catalanes unes campiones decidides que no volen pas restar indiferentes devant de la valerosa empenta comensada y seguida ab un èczit tan falaguer y tan entusiasta.

Era ahir que ab *Or y grana* feyen gala d'un esperit ben patriòtich y catalanesch, més no era prou això. Les mateixes dones han fundat una revista mensual que dú per títol *Feminal* y que vegé la llum pública lo día 28 d'Abril a Barcelona.

Es *Feminal* una revista seriosa y lucrosa a tot serho. Consta de 20 planes de rich paper satinat ab cobertes de cartolina. En son primer número hi adjunta un folletí encuadernable de poesies de la poetissa tarragonina Na Maria Josefa Massanes, de la qual en publica dos retrats y en un notable article de redacció ne fan un just y acabat elogi tot demanant un tribut d'admiració y homenatge a la primera poetisa espanyola del sigle XIX, tribut que considerem ben mereixedor y nosaltres nos hi adherim ab tota l'ànima tant per lo que la Sra. Massanes valia com per tractarse d'una ciutadana nostre.

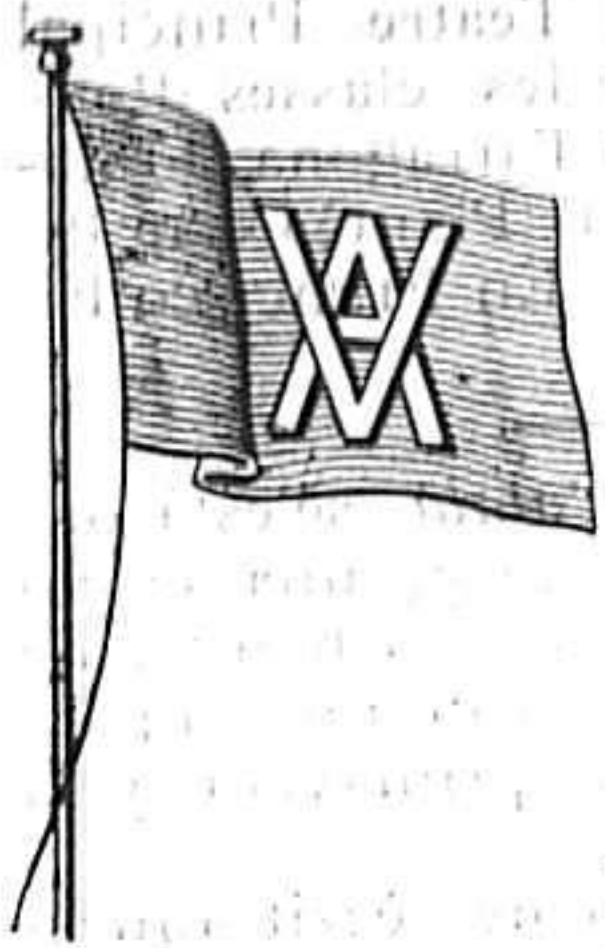
Cal fullejar *Feminal* pera convènsers de la seva valúa y importancia editativa pera la dona. Música, pintura, art, sport, literatura, notes de societat, tot lo nou y mes bell del comopolitarisme. En lo primer número, a demés de la cuberta que hi reproduceix un cap hermós d'una dona d'en Casas, hi publica les fotografies de les concertistes y cantants Juliá Sicart, Carme Aznar, Esperansa Forés, Elena Morsztyn y Maria Pitxot de Gay ab la pulcritut que ho acostuma a fer la casa Thomas que es l'editora de *Feminal*.

La plana de música l'omplena *Bressolant* lletra d'en Sitja y música de la notable compositora Na Maria Freixas de la que també publica'l retrat.

No creyem equivocarnos al dir que *Feminal* será la revista de moda de totes les dones catalanes y que totes les senyoretés enamorades del bell despertar del nostre poble s'hi suscriuran desseguida, donchs poques revistes han sigut tant cuidadosament presentades com la que'ns ocupa.

Nosaltres, al felicitar a les distingides escriptores que componen la redacció de la novella revista los endressem nostre enhorabona més entusiasta y desitjem a *Feminal* forsa anys de vida pera bé de la cultura catalana y de les seves inspiradores.

Feminal surt un cop cada més al preu d'una pesseta eczemplar y 10 pessetes l'any pera'ls suscriptors, poguent ferho, a la redacció y administració de la mateixa, Mallorca 287, Barcelona.



LÍNIA REGULAR DE GRANS VAPORS

IBARRA Y C.^A S. en C.

SEVILLA

Pera Valencia, Alacant, Cartagena, Almeria, Málaga, Cádiz, Sevilla, Huelva, Vigo, Villagarcia, Carril, Coruña, Ferrol, Gijón, Santander, Bilbao, Sant Sebastiá, Pasajes, Bayonne, Burdeos y Nantes.

Servey ràpit eventual pera'l Nort d'Espanya, ab escala en los ports de Valencia, Alacant, Málaga, Cádiz, Sevilla, Vigo, Coruña y Santander. S'expedeixen coneixements directes pera Ayamonte, ab trasbord en Huelva als vapors **La Activa**.

S'admet càrrega y passatgers a preus reduïts.

Sortirà d'aquest port lo próxim dijous lo magnífich vapor espanyol

CABO PEÑAS

de 1.230 tonelades, admetent càrrega y passatgers pera'ls ports nomenats.

Son consignatari **D. MARIAN PERES.**

PAGESOS FADRINS FINS ALS 35 ANYS

que vulguin emigrar a Australia ab molt bones condicions y ab contracte formal, que's presentin per informes demà, diumenge, de 10 a 12 del matí y dies laborables de 9 a 12 del matí y de 3 a 6 tarde; a l'Agencia d'Aduanes dels senyors

TERRÉ Y CASANOVES

REBOLLEDO, 17

NEUROSTEÓGENO SUGRAÑES EN TOTES LES FARMACIES

Sastreria y Camiseria d'en VICENS BRELL

NOVETATS de la temporada d'hivern en Sastreria, Camiseria y Corbateria.

DEPÓSIT d'ornaments relligiosos dels **Fills de Miquel Gusi**, de Barcelona.

DEPOSIT de l'acreditada sombreria de la casa **L. Trinchet**. Especialitat en los de teula y copa.

Se confeccionen tota mena de trajos y pessas pera senyors eclesiástichs.

Comte de Rius, 23 y Rambla de Sant Joan, 57

DR. SASTRE Y MARQUÉS HOSPITAL, 109.—BARCELONA

Pastilles calmants de la tos del Dr. Sastre y Marqués.

Vi d'ostres del Dr. Sastre y Marqués, lo mellor dels tònichs.

Succe vermifruich del Dr. Sastre y Marqués, preciós remey pera espulsar los cuchs.

Essencia febrífuga del Dr. Sastre y Marqués, contra tota classe de febres.

Denticina del Dr. Sastre y Marqués, és la salvació segura dels nens en tots los accidents perillosos de la dentició.

Conservador de la boca del Dr. Sastre y Marqués. Ab aquest preciós remey s'eviten totes sas malalties.

Pera tenyir lo cabell no hi ha res com la tintura del Dr. Sastre y Marqués.

Casa especial en Axarops medicinals dosificats

AYGUA NAF SERRA

EXCELSER

En Llanas ven uns paraigües de semi-seda y cutó, de color inalterable y teixit tantíssim hò, que resisteix tota proba al devall d'un canaló. Ademés, també té uns vanos ab pintats tan rebóns, que ni Rafel ni Murillo los podrian fer melló, a propòsit per regalos; causan gran admiració. Trobaran també sombrillas y un gran assortit de bastóns, parassols de totas menas que són molt barato y bons. Mellor dit: no hi ha cap casa en tan bonas condicions.

26.—Comte de Rius, 26.—TARRAGONA

Lo Camp de Tarragona

SETMANARI CATALANISTA

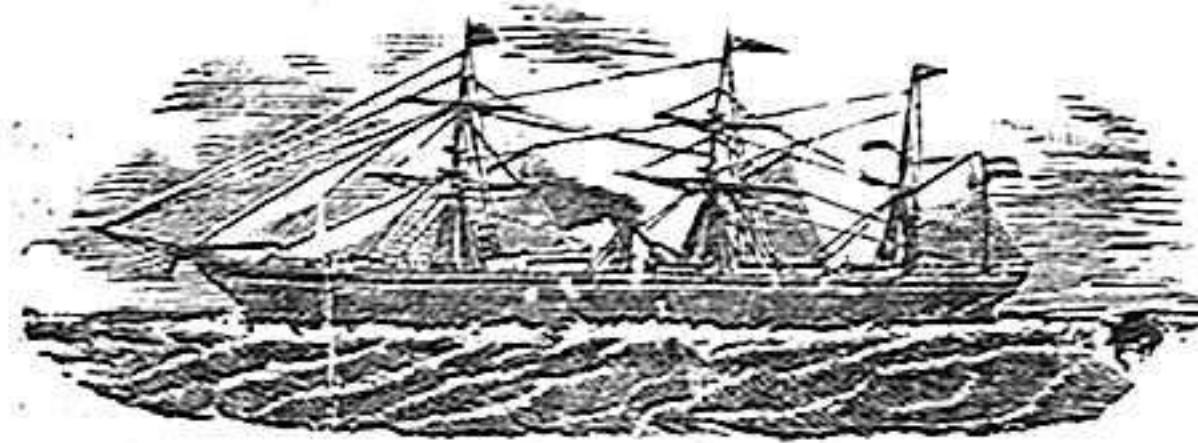
Redacció: Carrer Méndez Núñez 6, baixos. Administració: Rambla de St. Joan, 39. Llibreria y Centre de subscripcions de D. Sadurní Ginesta.

Preus de suscripció

| | |
|---------------------------|-----------|
| Tarragona, trimestre..... | 1'50 pta. |
| Fota..... | 1'50 » |
| Extranger..... | 2'0 » |
| Número d'avuy..... | 1'15 » |

De venda en lo local de l'«Associació Catalanista», carrer de Méndez Núñez, 6 y en la esmentada Llibreria.

Anuncis a preus reduïts



Serveys de la Companyia Trasatlántica

Linia de Cuba y Méxich.—Lo dia 17 de Maig sortirà de Bilbao, lo 20 de Santander y'l 21 de Coruña lo vapor

REYNA M.^A CRISTINA

directament pera Habana y Veracruz. Admet passatge y càrrega pera Costafirme y Pacífich ab trasbord a Habana al vapor de la linia de Venezuela-Colombia. Combinacions pera'l litoral de Cuba y Isla de Santo Domingo.

Linia de Nova-York, Cuba y Méxich.—Lo dia 26 de Maig sortirà de Barcelona, l' 28 de Málaga y'l 30 de Cádiz, lo vapor

M. CALVO

directament pera Nova York, Habana y Veracruz. Combinacions pera dist nts punts dels Estats Units, litorals de Cuba y Isla de Santo Domingo. També admet passatge pera Puerto Plata ab trasbord a Habana.

Linia de Venezuela-Colombia.—Lo dia 11 de Maig sortirà de Barcelona, lo 13 de Málaga y'l 15 de Cádiz, lo vapor

BUENOS AIRES

Aquesta triple aigua de flors de taronger, de perfumada y deliciosa aroma está elaborada ab la flor tendre, fresca y escullida del taronger agre y's vend en botellas de 1/4 de litre al preu d'una pesseta. A l'engrós importants descomptes. Farmacia y laboratori de **A. Serra-Reus**. A la menuda: Farmacia del Centre.—Tarragona.—Demandar **AYGUA NAF SERRA**

directament pera Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto Rico, Habana, Puerto Limón, Colón, d'ahont surten lo 12 de cada mes pera Sabanilla, Curaçao, Puerto Cabello y La Guayra, admetent passatge y càrrega pera Veracruz ab trasbord a Habana. Combina pel ferrocarril de Panamá ab las companyias de navegació del Pacífich, pera quals ports admet passatge y càrrega ab bitllets y coneixements directes. Combinació pera'l litoral de Cuba y Puerto Rico. S'admet passatge pera Puerto Plata ab trasbord a Puerto Rico y pera Santo Domingo y San Pedro de Macoris y ab trasbord a Habana. També carrega pera Maracaibo, Coro, Carupano y Camaná ab trasbord a Puerto Cabello y pera Trinitat, ab trasbord a Curaçao.

Linia de Filipinas.—Lo dia 25 de Maig sortirà de Barcelona, havent fet las escalas intermitjas, lo vapor

I. DE PANAY

directament pera Génova, Port-Said, Suez, Colombo, Singaporé y Manila, servint per trasbord los ports de la costa Oriental d'Àfrica, de l'India, Java, Sumatra, China, Japó y Australia.

Linia de Buenos Aires.—Lo dia 3 de Maig sortirà de Barcelona, lo 5 de Málaga y'l 7 de Cádiz, lo vapor

P. DE SATRÚSTEGUI

directament pera Santa Cruz de Tenerife, Montevideo y Buenos Aires.

Linia de Canarias.—Lo 17 sortirà de Barcelona, l' 18 de Valencia, lo 19 de Alacant y'l 22 de Cádiz, lo vapor

M. L. VILLAVERDE

directament pera Tànger, Casablanca, Mazagán, Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife y Santa Cruz de la Palma, retornant a Santa Cruz de Tenerife pera empendrer lo viatge de retorn, fent las escalas de Las Palmas, Cádiz, Alacant, Valencia y Barcelona.

Linia de Fernando Poo.—Lo dia 25 de Maig sortirà de Barcelona y'l 30 de Cádiz, lo vapor

SAN FRANCISCO

pera Fernando Poo, ab escalas a Casablanca, Mazagán y altres ports de la costa Occidental d'Àfrica y Golf de Guinea.

Linia de Tànger.—Sortidas de Cádiz: dimarts, dimecres y divendres. Sortidas de Tànger: dimars, dijous y dissabtes.

Aquests vapors admeten càrrega en las condicions més favorables y passatgers, a quins la Companyia dona allotjament molt cómodo y tracte esmerat, com ja acreditat en son dilatat servey. Rebaixa a familias. Preus convencionals pera camarots de luxo. Rebaixa pera passatgers d'anada y tornada. També s'admet càrrega y s'expenen passatges pera tots los ports del món servits per lineas regulars. La empresa pot assegurar las mercaderias que s'embarquin en los seus vapors.

AVIS IMPORTANT.—Rebaixa en los nòlits d'exportació.—La Companyia fa rebaixas de 30 per 100 en los nòlits de determinats articles, ab arreglo a lo establert en la R. O. del Ministeri d'Agricultura, Industria y Comerç y Obras Pùblicas de 14 Abril de 1904, publicada a la Gaceta del dia 22 del mateix mes.

Serveys comercials.—La secció que d'aquests serveys té establerta la Companyia, s'encarrega de treballar a Ultramar los Mostruaris que li siguin entregats y de la colocació dels articles, qual venda, com ensaig, desitgin fer los Exportadors.

Pera més informes dirigirse a son agent

D. EMILI BORRÁS